

man saa tvinge Forældrene til at opdrage Børnene? Skal det ogsaa i saa Tilfælde enten være den ene Parts Tro eller Folkekirkens? Det vilde altsaa sige, at et Menneske, Mand eller Kvinde, som ønsker at indgaa Ægteskab, og som ikke hører til noget Trossamfund, skal forpligte sig til at opdrage sine Børn i den anden Ægtefælles Tro eller i Folkekirkens. Saaledes har jeg forstaaet den højtærede Minister; jeg vil gerne spørge, om det er rigtigt. Ellers mener jeg, at der mangler en Regel for dette Tilfælde, og i alle Tilfælde er det Forlangende, man stiller her til de to Parter, ganske urigtigt. — Den højtærede Minister fremhævede, at det kun var paa et enkelt Punkt — saaledes forstod jeg ham —, at han ikke havde forstaaet Regelen om Gifteeje, og det kunde man godt gennemgaa her. Hvis det kun var et enkelt Punkt, Ministeren var i Tvivl om — saaledes forstod jeg ham i Dag, jeg har forstaaet ham anderledes tidligere —, kunde man let komme ud over det ved at indføre en Forandring her i Lovforslaget. — Med Hensyn til Forældremyndigheden maa jeg stadig holde paa, at naar den højtærede Justitsminister hævder, at Forældremyndigheden tilhører begge Parter, men overhovedet ikke giver nogen som helst Regel for, hvorledes man skal afgøre Tvivlsspørgsmaal, og hvorledes man skal stille sig i de Tilfælde, de to Parter ikke kan forliges — og det kan ikke nytte, at den højtærede Minister siger, at de i hvert Fald skal forliges —, saa kalder jeg denne Paragraf, den højtærede Minister her har indført i Lovforslaget i Landstinget, tomme Ord.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker det ærede Medlem (Elna Munch), fordi det ærede Medlem endelig, ganske vist efter Opfordring, ogsaa læste Slutningen af det, jeg havde sagt: „og i hvert Fald som liggende udenfor Omraadet af nærværende Lov“. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem havde læst endnu videre, for saa vilde det være blevet endnu tydeligere: „Hvad særlig Reglerne om Navneretten og Arveretten for Barnet angaar, maatte disse snarere høre hjemme i Børne- eller Arvelovgivningen“. Jeg synes egentlig, at Standpunktet er klart. — Med Hensyn til § 18 kan jeg ikke se andet end, at det er tydeligt udtalt, at Forældre, som ikke hører til samme Trosbekendelse, skal afgive Erklæring om, i hvilken Tro Barnet skal opdrages, altsaa enten Folkekirkens eller den anden Ægtefælles. — Jeg maa udtale min Skuffelse overfor det ærede Medlem

med Hensyn til at blive belært om Kommissionens Forslag. Jeg spurgte kun om et Tvivlsspørgsmaal, og det ærede Medlem sagde, at jeg hurtigt skulde blive belært om det; men da det ærede Medlem kom frem igen, sagde det ærede Medlem i Stedet for at belære mig, at naar det kun var det Punkt, var det ikke saa slemt. Jeg havde ventet Belæring om dette Punkt; jeg kunde have fremsat flere andre Spørgsmaal, men jeg nøjedes med dette ganske simple Hovedspørgsmaal og spurgte, om jeg ikke kunde faa det klargjort, navnlig da det ærede Medlem sagde, det var saa forfærdelig let. Jeg skal nu ikke gentage Spørgsmaalet, thi det lader jo ikke til, at det ærede Medlem saa gerne vil belære mig om Forstaaelsen af det. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Skolepligt synes det, at vi nærmede os til hinanden. Situationen er ikke, som det ærede Medlem før fremsatte det; men hvis to Ægtefæller ikke kan blive enige om, hvorledes Barnet skal opdrages, eksisterer der den Regel, at Barnet skal gaa i Skole. Hvis Forældrene ikke kan blive enige, maa de selvfølgelig opfylde Lovens Regler om dette Forhold.

Trier: Det konservative Folkepartis Ordfører (Mathilde Hauschultz) udtalte, at jeg havde Uret i, at det var et ulykkeligt Ægteskab, der bestod mellem Venstre og det konservative Parti, og at det var dette ulykkelige Ægteskab, der havde foranlediget dette Forslags Fremsettelse. Jeg tror, den ærede Ordfører har Uret. Ulykkelige Ægteskaber kan være af to Arter. Det ene kan være, at Ægtefolkene stadig er uenige, og det andet kan være det, at Kvinden trækker Manden nedad. Jeg har Gang paa Gang set ulykkelige Ægteskaber, hvor Manden og Konen arbejdede i udmærket Enighed, og hvor den ene Part, hyppigst desværre Kvinden, trak Manden nedad. Det, synes jeg, er Tilfældet i Venstres Ægteskab med det konservative Folkeparti, at det konservative Parti stadig har trukket Venstrepartiet nedad. Det er et saadant Ægteskab, der har været nødvendigt; thi ellers kunde der ikke være sket dette, at Venstre, som i 25 Aar har holdt paa det ideale Standpunkt: obligatorisk borgerlig Ægtevielse, nu svinger. Dette er sket gennem Ægteskabet med det konservative Folkeparti.

Den højtærede Minister var ked af, at jeg ikke er kommet nærmere ind paa Spørgsmaalet: Fakultativt eller obligatorisk borgerligt Ægteskab. Det har jeg ikke gjort,